ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **LORDANO, a.s.**, se sídlem Vrchlabská 9, Praha 9, zast. JUDr. Lukášem Michnou, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Vojtěšská 212/8, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 20**, se sídlem Jívanská 647, Praha 20, o ochraně před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2017, čj. 9 A 90/2016-64,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 10. 2010, čj. P20/OV/539/2010/Ka/8, žalovaný uložil žalobkyni podle ustanovení § 181 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) pokutu ve výši 500 000 Kč; odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební, rozhodnutím ze dne 13. 12. 2010, sp. zn. S-MHMP 980818/2010/OST/Ca. Uvedenou pokutu spolu s náklady řízení ve výši

1 000 Kč žalobkyně zaplatila žalovanému 24. 3. 2011. Proti uložené pokutě se žalobkyně následně neúspěšně bránila žalobou u Městského soudu v Praze; zamítavý rozsudek ze dne 26. 8. 2015, čj. 10 A 35/2011-55, napadla kasační stížností, jež byla Nejvyšším správním soudem shledána důvodnou. Rozsudkem ze dne 4. 3. 2016, čj. 2 As 257/2015-37, zrušil Nejvyšší správní soud jak rozhodnutí městského soudu, tak rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí prvostupňové.

[2] Žalobkyně se poté domáhala po žalovaném nejen vrácení uhrazené částky uložené jako sankce za správní delikt, ale požadovala též zaplacení úroku podle § 254 odst. 1 a 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Jistina předmětné sankce byla spolu s částkou náhrady nákladů prvotního správního řízení (celkem 501 000 Kč) žalovaným žalobkyni uhrazena dne 23. 3. 2016, úrok uhrazen nebyl.

[3] Proti postupu žalovaného brojila žalobkyně námitkami dle ustanovení § 254 odst. 5 daňového řádu. Žalovaný na tyto námitky reagoval přípisem, v němž žádal o posečkání, neboť požadavek na úhradu úroků byl projednáván s Magistrátem hlavního města Prahy. Protože žalovaný překročil lhůtu pro vydání rozhodnutí o námitkách, podala žalobkyně dne 24. 5. 2016 u Městského soudu v Praze žalobu proti nezákonnému zásahu; ten ji výše uvedeným usnesením odmítl z důvodu její nepřípustnosti. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobkyně nevyčerpala všechny opravné prostředky, jež jí k ochraně jejích práv v dané věci poskytuje zákon.

II.
Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost co do obsahu opřela o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka namítla, že městský soud nesprávně posoudil otázku toho, zda lze projednávanou věc rozhodnout v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (§ 82 a násl. s. ř. s.). Podle ní nepostupoval městský soud správně, pokud uvedl, že měla být věc rozhodnuta v řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.); z výše uvedeného pak městský soud dovodil, že stěžovatelka nevyčerpala všechny zákonem stanovené prostředky ochrany. Podle stěžovatelky městský soud nezohlednil jí v žalobě uvedenou judikaturu a neodůvodnil ani, proč se od této judikatury odklonil. Stěžovatelka se nespokojila ani s celkovým odůvodněním napadeného usnesení městského soudu, neboť se dle jejího mínění městský soud zabýval žalobou pouze zdánlivě a užil pro odůvodnění napadeného usnesení odůvodnění jiného rozhodnutí (vypořádával se s argumenty v žalobě neuplatněnými). V závěru kasační stížnosti stěžovatelka poukázala na úzkou časovou souvislost vydání napadeného usnesení (dne 8. 3. 2017) a podání stížnosti stěžovatelky na průtahy v řízení (uplatněné dne 6. 3. 2017).

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nespatřuje naplnění podmínek pro podání kasační stížnosti, pročež dle něj není kasační stížnost důvodná. K náhradě úroku uvedl, že jej neuznává a pokládá jej za nedůvodný; navrhl, aby bylo řízení o správní žalobě do doby skončení správního řízení ve věci neoprávněného provádění stavby

(původní řízení) vedeného žalovaným proti stěžovatelce přerušeno, nebo aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[7] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka uvedla, že s ním nesouhlasí, a vyjádřila se k jednotlivým v něm uplatněným argumentům.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných námitek, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] K jednotlivým kasačním námitkám Nejvyšší správní soud připomíná, že obligatorní obsahovou náležitostí kasační stížnosti jako mimořádného opravného prostředku (§ 103 s. ř. s.) je předložení konkrétní argumentace, v čem krajský soud, který věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí či v průběhu řízení jeho vydání předcházejícího pochybil. Výčet možných důvodů, pro které stěžovatel kasační stížnost podává, je obsažen pod písm. a) až e) § 103 odst. 1 s. ř. s. Směřuje-li kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby, jak je tomu i v projednávané věci, je jediným ze zákona možným důvodem kasační stížnosti tvrzená nezákonnost rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. e)]; tuto nezákonnost může ovšem vyvolat široké spektrum příčin včetně zásadních procesních vad řízení před krajským soudem či zásadních vad odůvodnění napadeného odmítacího usnesení.

[11] Stěžovatelce je nutné přisvědčit v argumentaci, podle níž soud rozhodující ve správním soudnictví musí zásadně vypořádat se všemi žalobními námitkami, neboť v opačném případě může zatížit své rozhodnutí nepřezkoumatelností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25). Toto pravidlo však neplatí zcela bezvýjimečně; nelze po rozhodujícím soudu požadovat posouzení všech žalobních námitek, dospěl-li k závěru, který předurčil výsledek řízení natolik, že posouzení dalších námitek nemůže mít za žádných okolností na tento výsledek vliv. V posuzované věci je stěžejním, zda městský soud postupoval správně, pokud odmítl žalobu stěžovatelky na ochranu před nezákonným zásahem z důvodu nevyčerpání prostředků ochrany, které jí zákon stanoví [§ 46 odst. 1 písm. d) a § 82 a násl. s. ř. s.].

[12] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu předpokládá daňový řád prostředek, jímž se může daňový subjekt domoci „zprocesnění“ postupu správce daně. Tímto prostředkem jsou námitky podle § 254 odst. 5 daňového řádu, na jejichž základě je správce daně povinen vydat rozhodnutí, proti kterému lze brojit odvoláním a následně i žalobou ve správním soudnictví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2017, čj. 2 Afs 280/2016-38, a v něm uvedenou judikaturu). Institutu námitek v posuzované věci stěžovatelka využila, ovšem pouze zčásti. Nevyčkala totiž vydání rozhodnutí o těchto

námitkách, ale podala k městskému soudu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Stěžovatelka ale měla možnost bránit se proti nečinnosti správce daně jinými prostředky zákonem stanovenými. Předně mohla stěžovatelka využít institutu ochrany před nečinností dle § 38 odst. 2 daňového řádu, podle nějž se může osoba zúčastněná na správě daní bránit proti nečinnosti, jestliže správce daně nevydal rozhodnutí, ačkoli uplynuly 3 měsíce ode dne, kdy byl učiněn vůči osobě, která podala podnět, nebo touto osobou poslední úkon v řízení. Dále mohla užít žaloby na ochranu před nečinností dle ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. Z tohoto ustanovení plyne: „*Ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*“ V posuzované věci postupoval městský soud správně, pokud žalobu na ochranu před nezákonným zásahem odmítl, neboť se stěžovatelka mohla ochrany domáhat výše uvedenými právními prostředky (ochrana před nečinností vyplývající z daňového řádu a žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle s. ř. s.); žalobu na ochranu před nezákonným zásahem by mohla stěžovatelka využít až po vyčerpání těchto opravných prostředků (§ 85 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatelky týkající se domnělého nerespektování judikatury městským soudem. Zachování principu předvídatelnosti totiž nespočívá ve slepém následování judikaturních závěrů jiného soudu téhož stupně, ale – ve správním soudnictví – v respektu k judikatuře Nejvyššího správního soudu a především též soudu Ústavního.

[14] Poukaz na úzkou časovou souvislost napadeného rozhodnutí se stížností stěžovatelky na průtahy řízení je pouhou spekulací stěžovatelky, nikoli námitkou kasační stížnosti. Z tohoto důvodu neshledal Nejvyšší správní soud potřebu blíže se jí zabývat.

IV.
Závěr a náklady řízení

[15] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. září 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu